

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: M. M.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.12.2015, č.j. 5138/DS/2015, JID: 165525/2015/KUUK/Bal,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 9.12.2015, č.j. 5138/DS/2015, JID: 165525/2015/KUUK/Bal, se pro vady řízení **zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 9.12.2015, č.j. 5138/DS/2015, JID: 65525/2015/KUUK/Bal, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odboru správních činností, oddělení správního (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 22.6.2015, sp.zn. OSČ-Př/060379/1688/2015/VŠ, č.j. MmM/074224/2015/OSČ-P/VŠ, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu jednáním, kterého se měl dopustit dne 30.4.2015 v 15:14 hodin na silnici č. I/13 u dolu ČSA, směr Most – Chomutov, při řízení osobního motorového vozidla tov. zn. Škoda Octavia, r.z. „X“, tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec nejméně o 41 km/hod., když mu byla silničním rychloměrem naměřena rychlost 135 km/hod., resp. po zohlednění odchylky měření $\pm 3 \%$ rychlost 131 km/hod. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 3.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v řízení

všech motorových vozidel v délce 1 měsíce, a současně stanovena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že se žalovaný v odvolacím řízení nezabýval námitkami, jež uplatnil v podání ze dne 30.6.2015 adresovanému správnímu orgánu I. stupně. V této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.10.2007, č.j. 2 As 30/2007-58, jež presumuje povinnost správních orgánů se dostatečným a přesvědčivým způsobem vypořádat s navrženými důkazními prostředky. Citované vyjádření bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno až po vydání prvostupňového rozhodnutí, povinností žalovaného proto bylo předložené argumenty zvážit, neboť účastník může navrhopvat důkazy a vyjadřovat se k věci po celou dobu řízení. Pakliže se tedy žalovaný s tvrzeními žalobce a navrhovanými důkazy nevypořádal, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné, jak mimo jiné vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23.7.2008, č.j. 3 As 51/2007-84, či rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23.7.2009, č.j. 9 As 71/2008-109.

Dalšího pochybení se dle žalobce dopustil správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí, když tento v souladu s ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“), neobsahuje uložení sankce v podobě záznamu stanoveného počtu bodů zapisovaného do registru řidičů. Záznam bodů je dle ustálené judikatury soudů (vizte např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2015, č.j. 6 As 114/2014-55) nutné považovat nikoliv za administrativní opatření, ale za trestní sankci, kterou je správní orgán povinen *ex lege* uložit, a která proto musí být vždy uvedena ve výroku rozhodnutí o přestupku. V opačném případě je takovýto výrok nesrozumitelný. Obdobně ve výroku prvostupňového orgánu absentuje i forma zavinění jednání, jehož se měl žalobce dopustit. Je sice pravdou, že správní orgán I. stupně rozhodoval v době, kdy ještě nebyla účinná novela, jež tuto povinnost v ust. § 77 přestupkového zákona ukládá, nicméně žalovaný již rozhodoval po účinnosti novely, a byl proto povinen formu zavinění ve výroku svého rozhodnutí uvést.

Konečně poslední vady řízení se dle žalobce dopustil žalovaný, když jeho jménem v odvolacím řízení rozhodovala osoba, u níž nelze činit závěr o její nepodjatosti. Žalobce se ve svém podání před zahájením řízení o odvolání domáhal sdělení totožnosti této úřední osoby, žalovaný však jeho žádosti v rozporu s ust. § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), nevyhověl, a namísto toho žalobce odkázal toliko na webové stránky úřadu. Z nich však nelze zjistit, jaké osobě byl spis přidělen. Přitom pokud by žalobci bylo známo, že o odvolání bude rozhodovat pan S. K., námitku podjatosti by vznesl, neboť se osobně občansky angažoval ve věci prověřování spolupráce jmenovaného s bývalou STB. V důsledku legitimního očekávání, že žalovaný o jeho žádosti o sdělení totožnosti úřední osoby rozhodne, nečinil žalobce záměrně ve věci žádné další procesní úkony, neboť se obával, že by poskytnuté skutečnosti mohly být zneužity proti němu. Postupem žalovaného tak byl žalobce zkrácen na svých právech uvádět rozhodné skutečnosti svědčící o jeho nevině.

S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, včetně rozhodnutí prvoinstančního, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě stručně shrnul průběh správního řízení, přičemž k námitce, že se nezabýval podáním žalobce ze dne 30.6.2015 uvedl, že se jednalo toliko o vyjádření, kterým se žalobce snažil zpochybnit správnost naměřené rychlosti jízdy. Přesto,

že žalobce disponoval pomocí odborného zástupce již od 16.6.2015, neuplatnil své námitky ještě před vydáním rozhodnutí ze strany správního orgánu I. stupně, ale až poté, co mu bylo rozhodnutí oznámeno. V odvolání podaném dne 20.7.2015, ani následně, přitom žalobce nepožádal, aby vyjádření ze dne 30.6.2015 bylo považováno za součást odvolání.

Co se týče neuvedení sankce v podobě záznamu stanoveného počtu bodů v registru řidičů, dle žalovaného nemůže výrok rozhodnutí tento údaj obsahovat, neboť dle ust. § 123a – § 123c zákona o silničním provozu se stanovený počet bodů zaznamenává do registru až poté, co byla přestupci pravomocně uložena sankce za přestupek nebo trestný čin spáchaný jednáním zařazeným do bodového hodnocení. O záznamu bodů nemůže být rozhodováno v přestupkovém řízení, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak splňuje veškeré náležitosti vyžadované ust. § 90 odst. 5 správního řádu. V tomto smyslu je nepřipadný i odkaz žalobce na soudní judikaturu. Obdobně neuvedení formy zavinění bylo do přestupkového zákona inkorporováno až ode dne 1.10.2015, tedy po vydání prvoinstančního rozhodnutí, přičemž výrok rozhodnutí odvolacího orgánu se řídí zněním § 90 správního řádu, nikoliv přestupkového zákona.

Námitku žalobce týkající se úřední osoby považuje žalovaný za zcela neopodstatněnou. Žalobce byl totiž ve správním řízení zastupován panem Ing. M. J., který je správním orgánům z jejich činnosti znám jako osoba, jež poskytuje služby obviněným z přestupků. Pan J. byl jednak ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí *pro futura* odkázán na webové stránky žalovaného, kde se nachází jmenovitý přehled všech oprávněných úředních osob. Ale především mu je díky jeho dlouholeté činnosti zástupce v řízení o přestupcích nepochybně známo, že JUDr. et Mgr. K. je oprávněnou úřední osobou k vydání rozhodnutí za Krajský úřad Ústeckého kraje. Vědomím o tom, kdo bude o odvolání žalobce rozhodovat, tedy pan Jaroš disponoval ještě před podáním odvolání, přesto námitku podjatosti neuplatnil. Současně nelze ani přijmout argumentaci, že odvolací důvody nebyly uvedeny z procesní opatrnosti. Žalovaný tudíž považuje tvrzení o podjatosti JUDr. et Mgr. K. toliko za další formu obstrukční strategie, kterou se žalobce snaží do správního řízení vnášet politický podtext, aby dosáhl zrušení napadených rozhodnutí a následné prekluze přestupku.

S ohledem na uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 22.6.2015, sp.zn. OSČ-Př/060379/1688/2015/VŠ, č.j. MmM/074224/2015/OSČ-P/VŠ, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku za jednání shora vymezené. Před vypravením rozhodnutí žalobci byla prvoinstančnímu orgánu dne 25.6.2015 doručena plná moc, jíž žalobce pro zastupování ve správním řízení zmocnil pana Ing. M. J., bytem „X“. Správní orgán I. stupně proto dotčené rozhodnutí vypravil k odeslání přímo zmocněnci žalobce dne 26.6.2015, jenž si je ve své datové schránce vyzvedl dne 3.7.2015.

Ještě před doručením rozhodnutí zaslal zmocněnec žalobce správnímu orgánu I. stupně prostřednictvím elektronické pošty dne 30.6.2015 vyjádření, v němž rozporoval způsob provedení měření vozidla žalobce, přičemž v závěru navrhl, aby prvostupňový orgán řízení pro nepřipustnost užitého důkazu zastavil.

Dne 20.7.2015 bylo správnímu orgánu I. stupně elektronickou poštou doručeno blanketní odvolání zaslané zmocněncem žalobce (k potvrzení s připojeným elektronickým podpisem došlo dne 27.7.2015), v němž zmocněnec současně požádal o sdělení, kdo bude ve věci odvolání rozhodovat jako oprávněná úřední osoba. Ohledně této žádosti zůstali správní orgán i následně žalovaný nečinnými.

Dne 7.8.2015 byl zmocněnec žalobce správním orgánem I. stupně vyzván, aby podané odvolání doplnil, na tuto výzvu však žalobce nikterak nereagoval, a spis byl proto postoupen žalovanému, který následně napadeným rozhodnutím ve věci rozhodl tak, jak bylo uvedeno shora.

Soud se nejprve zabýval namítaným nezohledněním argumentů žalobce, jež uplatnil ve svém vyjádření ze dne 30.6.2015, v rámci odvolacího řízení před žalovaným.

Dle ust. § 37 odst. 1 věty druhé správního řádu se podání posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.

Dle ust. § 71 odst. 2 písm. a) věty před středníkem správního řádu se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám.

Dle ust. § 72 odst. 1 věty první správního řádu se rozhodnutí účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením.

Dle ust. § 83 odst. 1 správního řádu činí odvolací lhůta 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Odvolání lze podat teprve poté, co bylo rozhodnutí vydáno. Bylo-li odvolání podáno před oznámením rozhodnutí odvolateli, platí, že bylo podáno v první den odvolací lhůty.

Jak vyplynulo ze správního spisu, rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vyhotoveno dne 22.6.2015. Okamžik jeho vydání se však v souladu s ust. § 71 odst. 2 písm. a) věty před středníkem správního řádu váže až ke dni 26.6.2015, kdy došlo k předání stejnopisu rozhodnutí k doručení zmocněnci žalobce. Ten pak předtím, než si jej vyzvedl ve své datové schránce dne 3.7.2015 (čímž došlo v souladu s ust. § 72 odst. 1 věty první správního řádu k oznámení rozhodnutí, od něhož počíná plynout lhůta k odvolání) zaslal správnímu orgánu I. stupně dne 30.6.2015 vyjádření zpochybňující stěžejní důkaz užitý v rámci správního řízení, a to videozáznam měření rychlosti vozidla žalobce ze strany Policie České republiky. Podání žalobce tak bylo učiněno až poté, co bylo prvoinstanční rozhodnutí vydáno, byť současně

předtím, než došlo k jeho doručení zmocněnci žalobce. V teoretické rovině by jej tedy bylo možné považovat za odvolání, s fikcí data podání k prvnímu dni odvolací lhůty (§ 83 odst. 1 věta třetí správního řádu).

Dle ust. § 37 odst. 1 věty druhé správního řádu je však nutné každé podání posuzovat podle skutečného obsahu bez ohledu na to, jak je označeno, přičemž v daném případě je právě z obsahu vyjádření ze dne 30.6.2015 zcela zřejmé, že úmyslem žalobce nebylo brojit proti argumentům uváděným v prvoinstančním rozhodnutí, nýbrž ještě v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně činit návrhy, jimiž by bylo možné účinně zpochybnit hlavní důkaz prokazující jeho vinu ze spáchání přestupku. O uvedeném závěru ostatně svědčí i konečný návrh žalobce, v němž se jmenovaný domáhal zastavení řízení pro nepřipustnost užitého důkazu a nikoliv zrušení prvoinstančního rozhodnutí, jako by tomu bylo v případě odvolání. Žalobce sice přímo netvrdí, že podání ze dne 30.6.2015 mělo být za odvolání považováno (to ostatně podal až dne 20.7.2015), v takovém případě ale nemohl legitimně očekávat, že jeho argumentace, adresovaná evidentně správnímu orgánu I. stupně, bude automaticky přejata jako součást následného odvolání.

Správnímu orgánu na jedné straně nepochybně svědčí povinnost chránit práva účastníka řízení a poskytovat mu přiměřené poučení o jeho právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům potřebné (§ 4 odst. 2 správního řádu). Na druhou stranu však, jak ostatně vyplývá i z judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.11.2013, č.j. 4 As 141/2013-28, dostupného na www.nssoud.cz), posuzování podání podle obsahu rozhodně neznamená, že by správní orgán měl oprávnění nebo dokonce povinnost bez dalšího dovozovat tvrzení, námitky, návrhy nebo argumenty, které podání účastníka řízení vůbec neobsahuje, byť by mohly být v jeho prospěch. Pakliže tedy z jednání žalobce jednoznačně vyplynulo, že podání ze dne 30.6.2015 evidentně míří jako procesní obrana do prvoinstančního řízení, nelze z něj dovozovat, že mělo být užito jako součást odvolání ze dne 20.7.2015. Argumentaci vůči užitému důkazu žalobce uplatnil v řízení před správním orgánem I. stupně opožděně, a naopak dříve, než došlo k zahájení odvolacího řízení, proto se jeho námitkami neměl povinnost v napadeném rozhodnutí zabývat ani žalovaný. Z tohoto důvodu jsou nepřiléhavé i závěry vyplývající z judikatury, na něž žalobce odkazoval v žalobě, neboť se týkají odlišné situace, než v právě projednávaném případě. Správnímu orgánu I. stupně lze proto maximálně vytknout, že na podání žalobce měl reagovat sdělením o nemožnosti jej zohlednit, neboť již došlo k vydání rozhodnutí. Avšak ani absence takového úkonu nezpůsobuje vadu řízení, jež by měla vliv na jeho zákonnost. S ohledem na to shledal soud uvedenou námitku žalobce jako nedůvodnou.

Soud dále posuzoval námitky, jimiž žalobce brožil proti absenci sankce v podobě záznamu stanoveného počtu bodů v registru řidičů ve výroku prvoinstančního rozhodnutí, a dále vůči absenci formy zavinění ve výroku napadeného rozhodnutí žalovaného.

Dle ust. § 11 odst. 1 přestupkového zákona lze za přestupek uložit tyto sankce: napomenutí, pokutu, zákaz činnosti, propadnutí věci, zákaz pobytu.

Dle ust. § 77 přestupkového zákona, účinného do 30.9.2015, musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu

činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

Dle ust. § 77 přestupkového zákona, v aktuálním znění, musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, **formu zavinění**, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

Dle ust. § 123b odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu provede záznam v registru řidičů příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek [...] anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin [...], a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí o uložení sankce za přestupek.

Dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) věty před středníkem správního řádu platí, že jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se.

Co se týče namítané absence sankce v podobě záznamu bodů za přestupek spáchaný žalobcem, lze žalobci dát za pravdu, že dle judikturních závěrů Nejvyššího správního soudu vyslovených zejména v usnesení rozšířeného senátu ze dne 30.9.2015, č.j. 6 As 114/2014-55 (dostupném na www.nssoud.cz), je nutno ztrátu bodů v registru řidičů považovat za trest ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Žalobce však přehlíží, že shora citované ust. § 77 přestupkového zákona v otázce možných sankcí, jež je možné přestupci v rozhodnutí uložit, odkazuje nepřímou na ust. § 11. Výčet zde uvedený je přitom taxativní a nelze jej tedy rozšiřovat o další druhy trestů (obdobně srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28.12.2016, č.j. 9 A 5/2016-28, dostupný na www.nssoud.cz). Současně ani z žalobcem odkazovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2015, č.j. 6 As 114/2014-55, neplyne, že by sdělení počtu bodů mělo být součástí rozhodnutí o přestupku či dokonce součástí jeho výroku – Nejvyšší správní soud v něm pouze konstatoval, že se jeví *de lege ferenda* vhodnějším, aby řidiči bylo z úřední povinnosti oznamováno provedení záznamu. Ten přitom dle ust. § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu provádí příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ve zcela jiném procesním režimu.

Ještě konkrétněji se Nejvyšší správní soud k uvedené problematice vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 13.12.2016, č.j. 6 As 163/2016-39 (dostupném na www.nssoud.cz), v němž uvedl, že: „*Nejvyšší správní soud především nemá de lege lata, a ostatně ani de lege ferenda, za nezbytné, aby byl záznam odpovídajícího počtu bodů do registru řidičů ukládán v každém jednotlivém případě výrokem rozhodnutí o přestupku. Záznam bodů je automatickým následkem odsuzujícího rozhodnutí u přesně určených kategorií přestupků a výše zapsaných bodů je pevně dána, takže zde není prostor pro správní uvážení. Výrok rozhodnutí o záznamu bodů by tak nebyl ničím jiným než opakováním právní úpravy bez výrazného přínosu pro ochranu subjektivních práv adresáta rozhodnutí, kromě varovného účinku.*“

Z výše uvedených důvodů není soud toho názoru, že by poukaz žalobce na shora uvedené rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2015, č.j. 6 As 114/2014-55, bylo možné v právě přezkoumávaném případě aplikovat, a současně není s odkazem na shora citovanou judikaturu ani přesvědčen, že by výrok o počtu ukládaných bodů měl být součástí výroku rozhodnutí o přestupku. Námitka žalobce v tomto smyslu je tudíž nedůvodná.

Obdobně nepřijatelná je i související námitka, dle které měl žalovaný do výroku napadeného rozhodnutí doplnit formu zavinění žalobcem spáchaného přestupku. Jak již oba účastníci správně konstatovali ve svých podáních, k zavedení povinnosti uvádět tento znak přestupku do ust. § 77 přestupkového zákona došlo novelou č. 204/2015 Sb., účinnou od 1.10.2015 – tedy již po vydání prvoinstančního rozhodnutí, ale ještě před vydáním napadeného rozhodnutí.

Žalovaný se sice mylí, pokud ve vyjádření v žalobě tvrdí, že mohl postupovat toliko podle ust. § 90 odst. 5 věty první správního řádu, dle něhož platí, že neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Přehlíží totiž, že dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) věty před středníkem správního řádu může odvolací orgán napadené rozhodnutí nebo jeho část i změnit, pakliže dospěje k závěru o jeho rozporu s právními předpisy nebo nesprávnosti. Pokud by proto určitý povinný údaj ve výroku správního orgánu I. stupně chyběl, mohl by být odstraněn v odvolacím řízení (v opačném případě by totiž bylo třeba prvoinstanční rozhodnutí zrušit). Avšak v daném případě neuvedením formy zavinění nepochybil ani správní orgán I. stupně (o tom ostatně není mezi účastníky sporu), ani povinnost doplnit tento údaj po novelizaci přestupkového zákona nesvědčila žalovanému. Dotčená novela č. 204/2015 Sb. totiž v části první, čl. II. odst. 1 stanoví, že řízení o přestupcích, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

Protože tedy v důsledku odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nedošlo k pravomocnému skončení řízení o přestupku, byl i žalovaný povinen postupovat podle přestupkového zákona účinného do 30.9.2015, jenž povinnost uvádět formu zavinění ve výroku rozhodnutí nestanovil. Žalovaný se tudíž nedopustil pochybení, pokud rozhodl toliko dle ust. § 90 odst. 5 věty první správního řádu, když prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobce zamítl, namísto toho aby postupem dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) věty před středníkem správního řádu výrok tohoto rozhodnutí změnil.

Za zcela zásadní vadu řízení ze strany žalovaného soud nicméně považuje ignorování žádosti žalobce o sdělení, kdo bude jako oprávněná úřední osoba vystupovat jménem žalovaného v odvolacím řízení.

Dle ust. § 14 odst. 1 správního řádu je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.

Dle ust. § 15 odst. 4 věty první správního řádu se o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje.

V přezkoumávané věci se žalovaný dopustil prvotního pochybení již tím, když v rozporu s ust. § 15 odst. 4 věty první správního řádu nevyhověl, resp. nikterak nereagoval na žádost žalobce inkorporovanou do jeho odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, jíž se jmenovaný dožadoval sdělení jména oprávněné úřední osoby, která bude o jeho věci v odvolacím řízení vystupovat. Toto samotné pochybení by nicméně pro závěr nasvědčující nezákonnosti postupu žalovaného nestačilo. Avšak pakliže žalobce následně po vydání napadeného rozhodnutí zjistil, že v jeho věci rozhodoval JUDr. et Mgr. S. K., a v žalobě uvedl zcela konkrétní důvod, který, pokud by se prokázal, by byl skutečně s to vznést do správního řízení pochybnosti o nepodjatosti oprávněné úřední osoby vůči žalobci, nabývá soudem prve uvedené pochybení na zásadnosti.

V této souvislosti je nutno zcela odmítnout argumentaci žalovaného, který hájil svůj postup tím, že zmocněnci žalobce, panu Ing. M. J., muselo být z předchozích řízení zřejmé, že ve věci bude jako oprávněná úřední osoba vystupovat právě JUDr. et Mgr. S. K. Správní orgán nemůže předpokládat či dovozovat povědomí účastníků či jejich zástupců o určitých skutečnostech vyplývajících z jiných, naprosto nesouvisejících řízení, neboť jeho úkolem je postupovat v souladu s procesními pravidly stanovenými (zejména) správním řádem v každém jednotlivém případě. Obdobnou logikou by totiž správní orgány mohly ve všech řízeních, kde vystupuje stejný zástupce účastníka rezignovat na jakoukoliv poučovací povinnost, např. o možnosti účastníka seznámit se s podklady rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3, o lhůtě k podání odvolání atd. s argumentací, že uvedená práva a povinnosti jsou zástupci známa již z minulosti. Především ale ani fakt, že žalovaného zastupuje v odvolacích řízeních o přestupcích JUDr. et Mgr. K. pravidelně, neznamená, že tomu tak bude ve všech případech (žalovaný musí mít nepochybně např. vyřešenu otázku nutného zastupování jmenované úřední osoby v případě jejího onemocnění).

Jestliže tedy zmocněnec žalobce v odvolání výslovně žalovaného požádal o sdělení totožnosti úředníka, který bude ve věci rozhodovat, nemohl žalovaný jeho žádost zcela ignorovat s poukazem na to, že tato skutečnost je mu pravděpodobně známa. V opačném případě se dopustil zásadní vady řízení, jež mohla mít vliv na zákonnost jím vydaného rozhodnutí. Je totiž bez pochyb, že pakliže žalobce skutečně v minulosti aktivně vystupoval proti JUDr. et Mgr. K., může být objektivnost rozhodování jmenovaného úředníka v důsledku této okolnosti narušena. Posuzovat relevantnost námitky podjatosti však soudu v tomto řízení nepřísluší, neboť žalobci nebylo dosud umožněno ji zákonem předpokládaným způsobem vznést v rámci správního řízení, kde by se s ní musel žalovaný postupem dle ust. § 14 správního řádu vypořádat (teprve poté by mohla být uplatněna jako žalobní námitka).

S ohledem na uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného výrokem ad I) zrušil pro vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. a věc podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Protože bylo uvedenou vadou postiženo toliko odvolací řízení, nebylo již ve smyslu ust. § 78 odst. 3 s.ř.s. nutné rušit i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V dalším řízení po zrušení rozhodnutí bude žalovaný podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku, zejména žalobce vyrozumí o tom, kdo bude vystupovat jako oprávněná úřední osoba v rámci odvolacího řízení, a popřípadě, pakliže žalobce vůči této osobě vznesl námitku podjatosti, se žalovaný s touto námitkou vypořádá.

Výrok ad II) o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný

úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, a soud proto žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 11.228,- Kč. Tato částka se sestává z částky 3.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek; dále z částky 6.200,- Kč za 2 úkony právní služby právního zástupce žalobce, Mgr. Jaroslava Topola, po 3.100,- Kč dle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb [převzetí a příprava zastoupení – ust. § 11 odst. 1 písm. a), sepis žaloby – ust. § 11 odst. 1 písm. d)], dále z částky 600,- Kč za 2 s tím související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč dle ust. § 13 odst. 1, 3 citované vyhlášky, a z částky 1.428,- Kč odpovídající 21% DPH, kterou je advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány, mimo soudního poplatku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 27. září 2017

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
G. Z.